

pe chaganul Avarilor, cel ce se intorcea cu prăzi din Tracia, a strigat cătră un camarad al său, căruia-i căzuse sarcina de pe cal, τόρνα, τόρνη, τράτρε, și că toată armata a repetat apoi spăimintată același cuvînt, τόρνα, crezînd că dușmanul a căzut asupra ei fără veste.

Theophylactus Simocata, a înflorit între anii 612 și 640, *Historia e*, ibid. Bonn a.e., 1834, p. 99, povestește aceiași întimplare în același chip, spunînd numai că soldatul a strigat φετόρνα.

Impăratul sîrbesc *Ştefan Dušan*, într'un hrisov dat mănăstirei Arhanghelilor de la Prizren (nordul Albaniei) pe la 1348, și publicat în Arh. ist. *Hasd.* III, 85 sqq., citează următoarele nume proprii românești: Владоуљъ, Градоуљъ, Драгоуљъ, Доюлъ, Даюлъ, Дражоуљъ, Нѣгоуљъ, Радоуљъ, Рашоуљъ, Раюлъ, Станоуљъ, Стаяулъ, Храноуљъ, Храюлъ, Сврдоуљъ, Оүрсоуловиќъ, Опаритоуљъ, Брадељъ, Баланъ, мръчина, гръмани, фечоръ, новавака (nao vacă în dialect. maced. înseamnă juncă) винишор, милишора, etc.

In actele publice bizantine și venețiane din veacul de mijloc, privitoare la istoria Greciei, publicate de C. N. Sathas sub titlul *Documents inédits relatifs à l'histoire de la Grèce au moyenâge*, Paris, 1880—85, 6 volume apărute, se găsesc multe nume proprii românești (care anume, vezi *Caragiani, Stud. asupr. Rom. din penins. balc.*)

Însfîrșit prin actele publice slavonești anterioare veacului XVI, emanate de la Romîni, se găsesc de asemenea cuvinte românești intercalate, mai ales nume proprii,